

KUNNES LYHDYT SYTTYVÄT

Joonas Miettinen

*KUNNES
LYHDYT
SYTTYVÄT*

Amor Est Laxitas

Luku 1

Jos kerran näemme pimeyden, onko se pimeyttä. Tämä kysymys oli hänen tietoisuudessaan, juuri ennen, kun hän tuli tajuihinsa. Pieni poika juoksi hänen luokseen kylän laitamilta. Ava havahtui hereille. *Hei, onko kaikki kunnossa, oletko satuttanut itsesi?* Poika kysyi. Ava mietti hetken aikaa, missä hän oikein on. Mitä on tapahtunut. Poika tuli Avan viereen ja katseli hieman hädissään, miksi Ava makasi maassa kylän portin edessä. Ava nousi hoippuen ylös ja kysyi: *Kuka te olette, missä minä olen?* Poika vastasi Aalle hänen olevan pienen kylän edessä. Ja, että poika oli nähnyt Avan ikkunasta, kun hän oli kastellut kukkia.

Avalla oli päällään lyhyet, kuluneet farkkushortsit, valkoinen t-paita, valkoiset kengät ja pieni vihreä reppu. Repun nyöreissä luki: Ava.

Poika vei Avan kotiinsa ja tarjosi hänelle vettä. Hän arveli, että nainen saattaisi olla janoissaan. Ava joi veden yhdellä kulauksella. Hän ei muistanut mistä oli tullut, hän ei muistanut edes omaa nimeään. Ainoa mitä hän tiesi, oli se, että poika oli tullut herättämään hänet tajuihinsa. Ava kysyi pojalta, mistä hän oli tullut, mutta poika ei osannut vastata. Poika sanoi, että Avan kannattaisi nyt levätä, asiat kyllä selviäisivät. Ava meni pedattuun vuoteeseen ja sulki silmänsä.

Ava heräsi hetken päästä ja huomasi, että hän oli nukahtanut. Hän oli todella väsynyt ja voimaton. Poika kysyi Aalta, tahtoisiko hän syödä jotain. Ava ruokaili yhdessä pojan kanssa ruuan, jonka pojan perhe oli aikaisemmin valmistanut. Pojan perhe oli kauppamatkalla, joten he eivät olleet kotona. Poika sanoi Aalle, että hänen pitäisi käydä kylän viisaimman luona. Ehkä hän tietäisi mitä on tapahtunut, ja miksi nainen on täällä. *Nimesi on ilmeisesti Ava. Huomasin sen reppusi nyöristä.* Ava ihmetteli hetken ja mietti ääneen, *niin, niin kai se on.* Ava aukaisi

kangasreppunsa ja huomasi, että sen sisällä oli vain vesipullo, joka oli puoliksi täynnä.

Luku 2

Hän oli kylän viisaimman luona. *Et ole täällä syyttä. Sinusta on tulossa opettaja, mutta ensin sinun täytyy olla oppilas.*

Vieraile jokaisen kyläläisen luona, ja opit heiltä jotain, jos olet tarpeeksi nöyrä. Meillä on tapana sytyttää lyhty oven viereen, jos vieras saapuu kylään. Kunnes kaikki lyhdyt syttyvät, olet valmis lähtemään maailmaan, josta tulitkin.

Kylän viisain avasi ulko-oven Aalle ja sanoi: *Voit lähteä, on aika.*

Luku 3

Ava lähti kävelemään pitkin hiekkaista katuja ja päätti mennä ensimmäisen talon luokse. Siellä häntä odotti uskonnollinen henkilö, kenties pappi. Pappi sytytti lyhdyn, jo ennen kuin Ava tuli hänen luokseen. Pappi katsoi Avaa silmiin ja sanoi: *Tervetuloa, aavistin, että oletkin tulossa luokseni.* Ava ihmetteli hetken, mutta kätteli sitten pappia. He istuivat ruokapöydän ääreen, jossa oli vain yksi kynttilä. *Jos emme voi nauraa Jumalan kanssa, minkä kanssa oikein voimme.* Pappi avasi puheenvuoron. Ava oli hetken hiljaa, hän mietti uskaltaako hän puhua. Ava sanoi: *Niin, en ole koskaan ajatellut sitä noin. Enkä tiedä Jumalasta, mikä tai mitä hän on.* Pappi katsoi hymyillen ja sanoi: *Mistä Jumalasta?*

Pappi heilutti kättään oven raosta, kun Ava lähti kulkemaan kohti seuraavaa taloa. Avan suunpieleen nousi pieni, iloinen hymy. Hän oli kenties oppinut jotain, mikä tulisi kukoistamaan hänen sisällään, ja mistä aukeisi jotain uutta, kuin kukan terälehdistä.

Luku 4

Seuraavaksi hän meni perheen luokse. Perheen isä ja äiti katsoivat, kuinka lapset rakensivat majaa. *Katsokaa heitä. He rakentavat majaa innoissaan. Tekevät työtä ahkerasti. Naulaavat lautoja. Sahaavat niitä. Piirtävät iloisin ilmein paperille suunnitelmaa, eivätkä ole tietoisia mistään muusta. Entä jos tekisimme työtä samalla tavalla?* Ava sanoi: *Minä en tiedä mitä teen työkseni.* Perheen isä sanoi hymyillen: *Eivät hekään.*

Luku 5

Vanha mies sytytti piipun. Ada kysyi: *Mikä on pitkän iän salaisuus?* Vanha mies vetäisi henkoset piipusta ja sanoi: *En minä tiedä, minähän olen nuori.*

Luku 6

Kullankaivaja oli juuri tullut kotiinsa. Hän sytytti lyhdyn, sillä Ava oli jo odottamassa sisällä. Ovi oli ollut auki. *Mitä ovat todelliset rikkaudet*, Ava kysyi. Kullankaivaja mietti hetken. Hän sanoi: *Todelliset rikkaudet ja aarteet ovat sisimmässäsi. Niitä ovat vapaus, ilo, harmonia ja rauha.* Kullankaivaja kaivoi taskustaan kultakimpaleen. Näytti sen Aalle. Ava tyrmistyi hieman. *No, mikä tuo sitten on? Ava kysyi. Se on kultakimpale.*

Luku 7

Mitä voisitte tietää Hänestä. Hän kulkee kyllä kanssanne, mutta hän ei ole tuuli, joka puhaltaa teihin. Hän katsoo kyllä teitä, mutta ei ole tähdet avaruuden taivaalla. Hän on kyllä tukenanne, mutta hän ei ole maa jalkojenne alla. Lääkäri kertoi. Samalla hän hoiti Avan polven salvalla ja laittoi siihen laastarin. Voin kyllä hoitaa kehoanne, mutta sieluunne en yllä.

Luku 8

Ava tapasi nuoren pojan puun luona. Poika oli unelmoimassa. *Kunpa minun ei tarvitsisi enää unelmoida, se olisi suurin unelmani.*

Luku 9

Insinööri sytytti lyhdyn tulitikulla. Ava oli tullut ihmettelemään, miten joku voisi olla niin älykäs, että on rakentanut kotiinsa kaiken maailman vempaimia. *Olenko minä muka älykäs? Tuhlaan kaikki rahani aina joutavanpäiväisyyksiin. Olen huono juttelemaan ihmisten kanssa. Teen liikaa töitä. Älykkyyttä on monenlaista, mutta minusta tuntuu, että loppujen lopuksi me kaikki olemme yhtä älykkäitä. Ainakin yhtä viisaita, jos emme älykkäitä. Jokainen tavallaan.*

Luku 10

Hiekkamyrsky lähestyi kylää. Psykologi pyysi Ava pistämään toisen ikkunan säppiin, hän pistäisi toisen. Ava mietti, eikö psykologia ahdistanut tuleva myrsky. Psykologi tiesi vastata, että ei ahdistanut, mutta monia ihmisiä ahdisti. *Mikä heitä sitten ahdistaa?* Ava kysyi. *En osaa sanoa, mutta jos heidän ahdistuksensa loppuu, he kysyvät; mihin he sitten turvautuvat.*

Luku 11

Hän näki oven luona tiimalasin valmistajan, joka oli juuri sytyttämässä lyhtyä. *Tervetuloa*, hän kai kuuli sanat. *Kerro minulle ajasta*, Ava sanoi. Mitä voisit kertoa siitä, mitä joutunut. *Aika on ajatusta. Voit katsoa tiimalasin sisään, ja nähdä siellä pikkuiset hiekan jyvät, te olette noita jyväsiä, jokainen olento. Jokaisessa on oma aika. Jokainen kulkee kuitenkin suurempaa virtaa, jota ohjaa näkymätön Käsi. Te elätte suhteellisuudessa. Ja suhteellisuudessa teidän tulee elää*, Tiimalasin valmistaja puhui kauniisti.

Luku 12

Terapeutti antoi merkin istua tuoliin. *Miksi te autatte ihmisiä? Ava kysyi. En minä heitä auta, autan heidän tunteitaan ja ajatuksiaan. Jos he pysyvät poissa, he auttavat itse itseään. Jos he tulevat tänne, he haluavat tuoda ajatuksensa ja tunteensa luokseni. Sellainen on kaunista yhteistyötä viemään elämää eteenpäin.*

Luku 13

Opettaja sanoi: *Te ette voi opettaa muuta kuin sydämellänne.
Te voitte luoda tietoa ja taito
yhdessä, mutta ette voi opettaa kuin myötätunnolla.*

Luku 14

Hän oli valomestarin luona. *Pian olet valaistunut. Ava ihmetteli: Miten niin?* Valomestari sytytti lampun. *Ole hyvä.* Ava näki pian kaiken lian vaatteissaan. Häntä nolostutti. Valomestari osoitti lyhtyä ulkona. Voit lähteä.

Luku 15

Ava oli kylän portin luona. Portinvahtija sanoi: *Voit lähteä nyt.*

Mistä olen tullut, Ava kysyi.

Ei, vaan mistä voit herätä.

Ava ihmetteli: *Mistä?*

Unestasi.

TAKAKANSI

Ava oli nuori nainen. Hän tahtoi havahtua, päästä valveille. Hän etsi jotain, mitä saattoi kutsua Rakkaudeksi. Ja tuo Rakkaus toisi hänen elämänsä täyttymyksen, joka antaisi avaruuden ja ajan, niin, että hän pääsisi unelmiinsa.